

Запряновъ. Тъй се сгехоха работитѣ, че, . . . А и менъ се искаше да си почина; да си поговоримъ . . . но да се отдамъ на лична радостъ, когато дългътъ зове — ще бжде егоизъмъ!

Велина. (Стиска му ръцетѣ) Тогава, азъ нѣма да те спирамъ.

(Чуватъ се стѣпки),

Велина. (Погледва). Смиль се връща.

Запряновъ. Ще го зѣдържимъ тая вечеръ. Искамъ да се посѣберемъ така свойски.

V

(Влизатъ Смиль, Алабашевъ и Гвоздиевъ).

Алабашевъ. (Се спуща и се ржува съ Запряновъ). Ето те вече живъ и здравъ!

Запряновъ. Да Да!

(Велина и Смиль се одръпватъ на страна).

Гвоздиевъ. Снощи като се прѣсна мѣлвата за твоето пробуждане, мнозина приятели искахме да дойдемъ, но благоразумието налагаше. . .

Алабашевъ. А сега подранихме, защото, като твои съграждани, сме натоварени да ти предадемъ благопожеланията имъ. Какъвъ банкетъ ще бжде устроенъ по този случай!

Запряновъ. И то ще бжде, скъпи приятели и другари отъ детинство.

Гвоздиевъ. Сега, ако ти дотѣгаме. . .

Запряновъ. О. не, другари. Азъ съмъ бодъръ и се чувстзувамъ възроденъ. Сега душата ми е спокойна. И гледамъ на враговетѣ си съ съжаление. . . Виждате ли тия вѣнци, некролози, похвални статии . . .

Гвоздиевъ. И защо ли ги държишъ само да ти напомнятъ за партийни бѣсове.